U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci **žalobkyň: a) Z. Z., b) V. Z., zastoupená žalobkyní ad a),** obě právně zastoupené Mgr. Pavlem Oriniakem, advokátem se sídlem České Budějovice, Na Sadech 21, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra**, **se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3**, o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 10 Az 136/2003 - 19 ze dne 3. 3. 2004,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“) se kasační stížností domáhají zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-446/VL-07-P11-2001 ze dne 20. 11. 2003. Uvedeným rozhodnutím nebyl stěžovatelkám udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 325/1999 Sb.“) a bylo vysloveno, že se na stěžovatelky nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Krajský soud neshledal pochybení žalovaného při aplikaci uvedeného zákona, když se ztotožnil se závěrem, že stěžovatelky ani nesplňují taxativně stanovené důvody pro udělení azylu podle § 12 až § 14 cit. zákona, ani se na ně nevztahuje překážka vycestování. Soud poukázal na skutečnost, že první stěžovatelce nebylo v zemi původu vyhrožováno osobně a že první stěžovatelka se nesnažila své obavy z výhružek žádným konkrétním způsobem řešit. Námitkami, jež byly soudu doručeny po lhůtě pro podání žaloby, se soud s odkazem na § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nezabýval a neshledal podle svých slov ani nicotnost rozhodnutí správního orgánu. Pro úplnost doplnil, že v případě udělení azylu manželovi první stěžovatelky z politických důvodů by první stěžovatelka mohla spolu se svou nezletilou dcerou požádat o udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 cit. zákona. Z uvedených důvodů krajský soud žalobu s odkazem na § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelky napadly výše uvedené rozhodnutí krajského soudu v celém rozsahu, přičemž bez další specifikace uplatnily důvody uvedené

v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítly pouze, že nesplnění podmínek pro udělení azylu bylo nesprávně shledáno po nesprávném posouzení skutkového stavu, a že nadále trvají na tom, že u nich existuje překážka vycestování. Stěžovatelky požadují, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádaly rovněž Nejvyšší správní soud, aby jejich kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Svou žádost zdůvodnily tím, že právní následky rozhodnutí by znamenaly pro ně jako pro cizinky nenahraditelnou újmu, a to v důsledku nutnosti vycestovat do domovského státu, čemuž se v průběhu azylového řízení bránily. Dovozují přitom, že přiznání odkladného účinku se nedotkne práv třetích osob a nebude v rozporu s veřejným zájmem.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že Krajský soud v Českých Budějovicích svým usnesením č. j. 10 Az 136/2003 - 32 vyzval první stěžovatelku, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení doplnila náležitosti kasační stížnosti ve smyslu § 106 odst. 1 s. ř. s. V odůvodnění byla první stěžovatelka poučena, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno koncentrační zásadou, a proto je nutné řádně formulovat důvody, aby byl jednoznačný rozsah a důvody přezkoumání rozsudku. Proto byli první stěžovatelka, jakož i její právní zástupce, vyzváni k doplnění náležitostí kasační stížnosti, konkrétně z jakých důvodů je rozsudek krajského soudu napadán. Toto usnesení bylo doručeno dne 26. 3. 2004 první stěžovatelce a dne 24. 3. 2004 zmocněnému zástupci stěžovatelek. Dne 27. 4. 2004 byla soudu doručena žádost stěžovatelek, kterou prostřednictvím svého právního zástupce požádaly o prodloužení lhůty pro doplnění kasační stížnosti o jeden měsíc, a to v souladu s § 106 odst. 3 věta třetí s. ř. s. s tím, že první stěžovatelka nemohla svému právnímu zástupci poskytnout součinnost při doplnění kasační stížnosti „z vážných rodinných a zdravotních důvodů“. Krajský soud v návaznosti na tuto žádost svým usnesením č. j. 10 Az 136/2003 - 37 ze dne 28. 4. 2004 uložil stěžovatelkám, aby ve lhůtě tří dnů od doručení tohoto usnesení doložily vážné důvody, pro které nemohly ve lhůtě jednoho měsíce doplnit důvody kasační stížnosti. Toto usnesení bylo podle údajů ve spise doručeno jak první stěžovatelce, tak právnímu zástupci dne 30. 4. 2004. Dne 3. 5. 2004 byla Krajskému soudu v Českých Budějovicích doručena žádost právního zástupce stěžovatelek o posunutí lhůty k vyjádření stanovené v posléze uvedeném usnesení do 15. 5. 2004. Právní zástupce doložil k této žádosti mj. potvrzení o své pracovní neschopnosti vystavené dne 3. 5. 2004 ošetřujícím lékařem, MUDr. J. B., podle něhož je právní zástupce od téhož dne neschopen práce. Dne 28. 5. 2004 Krajský soud v Českých Budějovicích svým usnesením č. j. 10 Az 136/2003 - 44 žádost stěžovatelek o prodloužení lhůty pro doplnění kasační stížnosti zamítl. Podle odůvodnění soud akceptoval žádost právního zástupce o prodloužení lhůty pro doplnění žádosti do 15. 5. 2004. Po uplynutí této prodloužené lhůty, tj. po 15. 5. 2004, právní zástupce stěžovatelek o další prodloužení nepožádal a vyjádření k důvodům žádosti o prodloužení lhůty podle § 106 odst. 3 s. ř. s. ve lhůtě tří dnů nepředložil. Vzhledem k tomu krajský soud žádost stěžovatelek podle cit. ustanovení zamítl, neboť důvody, pro které bylo o prodloužení lhůty žádáno, nebyly konkrétně uvedeny, a tudíž nemohly být soudem ani posouzeny.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. V souladu s § 106 odst. 3 s. ř. s. pak platí, že nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost

stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelek je třeba odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť v daném případě nejsou splněny podmínky řízení o kasační stížnosti, tento nedostatek, byť odstranitelný, nebyl k výzvě soudu odstraněn, a proto nelze v řízení o kasační stížnosti pokračovat.

Řádně uplatněné stižní důvody je třeba považovat za základní a nezbytnou náležitost každé kasační stížnosti. Význam řádně uplatněných důvodů kasační stížnosti vyplývá ze zásady dispoziční, kterou je řízení o kasační stížnosti ovládáno. Podle této zásady je Nejvyšší správní soud, s určitými výjimkami, vázán důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud je oprávněn zkoumat zákonnost rozsudku krajského soudu pouze v rozsahu a z důvodů, jež stěžovatel ve své kasační stížnosti vymezil. Soud není oprávněn důvody, pro něž se stěžovatel domáhá zrušení rozhodnutí krajského soudu, za stěžovatele jakkoliv dovozovat nebo doplňovat. Stižní důvod je přitom třeba považovat za řádně uplatněný pouze tehdy, pokud kromě jeho nezbytné subsumpce pod jedno z písmen § 103 odst. 1 s. ř. s., z něhož jsou taxativním způsobem podávány důvody, o něž lze kasační stížnost opřít, obsahuje i skutkové a právní tvrzení, které Nejvyššímu správnímu soudu umožní seznat, v čem konkrétně je pochybení krajského soudu spatřováno. Neobsahuje-li kasační stížnost při svém podání žádné řádně uplatněné důvody, jedná se o nedostatek, který může být odstraněn a o jehož odstranění se musí krajský soud pokusit. Za tímto účelem je krajskému soudu v § 106 odst. 3 s. ř. s. uloženo, aby podatele kasační stížnosti vyzval k doplnění chybějících náležitostí ve lhůtě jednoho měsíce. Není-li v této lhůtě, popř. ve lhůtě prodloužené podle věty třetí cit. ustanovení kasační stížnost doplněna, je třeba dovodit, že vady, které byly odstranitelné, nebyly k výzvě soudu odstraněny ve stanovené lhůtě, přičemž pro tento nedostatek nelze v řízení o kasační stížnosti pokračovat. V takovém případě jsou tak splněny podmínky pro odmítnutí kasační stížnosti podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

V projednávané věci podaly stěžovatelky prostřednictvím svého právního zástupce proti rozsudku krajského soudu podání označené jako kasační stížnost. V tomto podání, byť obsahujícím odkaz na jednotlivá ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., pro něž má být rozsudek krajského soudu napadán, absentuje jakékoliv tvrzení skutečností, v nichž je naplnění takových ustanovení spatřováno. Krajský soud proto správně stěžovatelky i jejich právního zástupce vyzval k doplnění náležitostí kasační stížnosti, konkrétně důvodů kasační stížnosti, k čemuž jim v souladu s § 106 odst. 3 s. ř. s. stanovil lhůtu jednoho měsíce ode dne doručení usnesení. Žádost právního zástupce o prodloužení této lhůty pak krajský soud správně zamítl. Tato žádost totiž původně nebyla řádně zdůvodněna, resp. její důvody – vážné osobní a zdravotní problémy první stěžovatelky – nebyly v této žádosti jakkoliv blíže specifikovány a k jejich upřesnění nedošlo ani k výzvě krajského soudu. Krajský soud v Českých Budějovicích přitom respektoval i zvláštní okolnosti na straně právního zástupce stěžovatelek a usnesení, kterým žádost o prodloužení lhůty pro doplnění důvodů kasační stížnosti zamítl, vydal až po 13 dnech od data, do kterého požadoval právní zástupce stěžovatelek prodloužit lhůtu pro upřesnění vážných důvodů na straně první stěžovatelky pro prodloužení lhůty k doplnění náležitostí kasační stížnosti. Lze tedy shrnout, že stěžovatelky ani jejich právní zástupce ode dne doručení usnesení, kterým byli vyzváni k doplnění náležitostí kasační stížnosti, do dne vydání usnesení o zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty podle § 106 odst. 3

s. ř. s., tj. po dobu více než dvou měsíců, kasační stížnost nedoplnili, a nedoplnili ani žádost o prodloužení lhůty k jejímu doplnění. V takovém případě však jsou splněny podmínky pro aplikaci § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a tedy odmítnutí kasační stížnosti pro nedostatek podmínek řízení, který nebyl k výzvě soudu odstraněn a pro který nelze v řízení pokračovat. Uvedený závěr pak platí tím spíše, že doplnění kasační stížnosti o řádně uplatněné důvody kasační stížnosti nebylo provedeno ani kdykoliv poté, tj. nebylo provedeno ani do dne vydání tohoto usnesení Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud byl proto nucen kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat její důvodností. S přihlédnutím k § 78b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti stěžovatelek o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu